

Một chút thoáng qua...

(Nhân ngày Hẹn mặt Hoàng Diệu 2010)

Nguyễn Hồng Phúc HD 67-72

“Hẹn rồi tan” đó là qui luật chung của cuộc sống, một ngày ảm áp của mùa xuân năm 2010, tôi được gặp lại nhiều cả bạn bè cũ, thầy cô xưa của một thời Hoàng Diệu, ngày ấy đối với tôi sao trôi nhanh quá, tôi tưởng chừng như mới hôm qua .

Lần đầu tiên sau 38 năm xa quê, tôi được hội ngộ với tất cả, nào bạn bè cũ, Thầy Cô xưa, những kỷ niệm xưa tự trong tôi hiện về, ngày còn ngồi dưới ghế trường Hoàng Diệu, ôi sao thân thương quá, tôi mừng vui không tả được, cảm giác như sống lại tuổi học trò ngày xa xưa ấy, tôi còn biết thêm những cựu học sinh và tân niên Hoàng Diệu trong những ngày này, gặp lại bạn bè cũ mà ngày xưa mình không quan tâm, hôm nay rất ngỡ ngàng khi gặp lại, vì sao ngày xưa tôi đã không biết được họ. Những trăn trở sau 6 ngày vacation ở Cali và 4 ngày ở Texas, hôm nay tôi trở về Montréal. Ngồi trên phi cơ hơn 3 tiếng dài, tôi không sao chớp mắt được dù bao đêm bị mất ngủ! Hình ảnh ngày hội ngộ và cuộc gặp gỡ với Thầy Cô, bạn bè sau bao năm xa cách, lòng tôi lâng lâng, bồi hồi và ngậm ngùi khi phải chia tay, ai về nhà nấy để tiếp tục cuộc sống mà một kiếp người ai cũng phải chấp nhận.

Sau bao nhiêu năm xa cách, tôi sống một nơi rất ít người Việt Nam, gặp được một người Sóc Trăng đã khó đừng nói chi đến bạn bè cũ Hoàng Diệu! Mà lại là những người Thầy, người Cô và những bạn bè cũ cùng chung mái trường Hoàng Diệu 5 năm dài yêu dấu, 5 năm trời biết bao là kỷ niệm! Kỷ niệm ngọt ngào của thời cấp sách! Một cuốn phim của thời quá khứ, thời vàng son của tuổi trẻ gọi trong tôi những hình ảnh thân thương của Thầy Cô, bạn bè! Ôi không có hạnh phúc nào sánh được ở tuổi xế chiều này! Tôi thầm cảm ơn Ban Tổ chức, đặc biệt là Hồng Nhan và Hùng Kiệt có công tạo “cầu nối” và điều kiện “nối vòng tay lớn” để tôi gặp lại những thầy cô, đàn anh đàn chị, những bạn bè cũ và đàn em sau 38 năm dài xa xứ. Họ đã không quản ngại công lao, sức lực, tạo điều kiện cho chúng tôi một cuộc gặp gỡ đầy lý thú này!

Trước ngày Hội ngộ Hoàng Diệu và theo lời mời của bạn cùng lớp là chị Tuyết, vì là đàn chị nhưng có tuổi hơn chúng tôi nên phải gọi bằng “chị” cho đúng nghĩa, tôi ghé ở “tệ xá” của chị ở Sacramento để thăm chị và anh Quan. Thành phố Sacramento không to lắm, ít traffic và hiền hoà không như Little

Saigon, nam Cali. Khí hậu ở đây rất dễ chịu, ngày mát tối hơi lạnh. Anh chị rất chu đáo tiếp đãi tôi. Tối đến, vợ chồng Thu Hương (nhỏ) và Cường cũng có đến dùng 1 bữa ăn lẩu thật đậm đà và hội ngộ buổi tối với tôi ở nhà chị Tuyết. Thật ngẫu nhiên Thu Hương và tôi có cùng cảnh ngộ. Có nghĩa là “chồng bắc vợ nam” hay “chồng nam vợ bắc”. Chúng tôi thư thả trò chuyện và ẩm thực gần đến khuya mới chia tay và hẹn một ngày hội ngộ khác với màn ẩm thực hấp dẫn hơn. Ngặt nổi là Thu Hương vướng bận việc làm cho nên không tháp tùng cùng chúng tôi để dự ngày đại hội. Trong suốt 4 ngày ở Bắc Cali, vì ông trời còn luyến tiếc khí hậu Canada cho nên mỗi ngày thời tiết rất mát mẻ và thoải mái. Hôm sau chị Tuyết đưa chúng tôi đi ăn trưa ở Bánh cuốn Tây Hồ để tiện gặp thêm những khuôn mặt mới như anh Nam (cựu Kỹ Thuật Vĩnh Long và Phú Thọ), Cường lớn (chồng Thu Hương) và Cường bé. Trước lạ sau quen, chúng tôi ăn uống trò chuyện vui vẻ. Sau đó chị Tuyết đưa chúng tôi tham quan Capitol Center nơi ông Arnold Schwarzenegger làm việc. Phải thành thật công nhận người Mỹ rất cởi mở. Nơi làm việc của những người làm chính trị chính em mà vẫn cho dân chúng vô xem tự do trong lúc họ làm việc, thật kính nể họ. Phần còn lại của buổi chiều chúng tôi đi dạo khu Old Sacramento.

Thứ năm, một ngày trời mưa tầm tã anh Quan đưa chúng tôi đi Napa Valley để xem winery với những nơi làm rượu nổi tiếng như Artesa và Black Stallion, v.v.v...Cảnh trồng nho trên sườn đồi trông thật ngoạn mục và trữ tình. Riêng tôi cũng đã đi xem nhiều nơi trồng nho làm rượu nổi tiếng như Tuscany Ý, Bordeaux Pháp, dọc sông Rhin của Đức, Budapest ở Hungary, Niagara-on-the-Lake thì rượu Napa xem rất có hạng và vườn nho khá đẹp.

Sáng thứ sáu tinh mơ chúng tôi cùng với anh Quan chị Tuyết lái xe đi Lake Tahoe. Xem ra những người Cali chưa bao giờ gặp tuyết cho nên chị Tuyết rất “excited” khi nhìn thấy tuyết trắng phủ xuống hàng cây thông xanh tươi và mặt hồ phẳng lặng như ghi lại hình ảnh đẹp của chúng tôi. Riêng cá nhân tôi những cảnh ấy quá quen thuộc với dân Canada, làm chúng tôi càng sợ hãi mỗi khi nhìn thấy tuyết rơi mà chúng tôi thường cho là thời tiết xấu vì phải mặc quần áo ấm và giày mùa đông, thay bánh xe đi tuyết, ôi thôi lắm chuyện phải làm mỗi khi tuyết rơi chứ không chỉ đơn giản là thấy tuyết phủ trên cành cây ngọn cỏ...

Sau 3 ngày viếng thăm quê hương thứ 2 của chị Tuyết, tôi hồi hộp chờ đợi ngày hội ngộ Hoàng Diệu, cái ngày ấy cuối cùng rồi cũng đến. Sáng sớm thứ bảy anh Quan và chị Tuyết chuẩn bị hành trang đầy đủ để dự bị lên đường đến Santa Ana. Trong xe chị Tuyết gọi chị chí bạn bè bằng điện thoại cầm tay. Chúng tôi trò chuyện rất nhiều về vấn đề chính trị, những kỷ niệm dưới mái trường xưa, vấn đề giáo dục con cái, kinh tế xã hội, thầy cô, bạn còn bạn mất, v.v.v... Chúng tôi nói chuyện về gia đình P. Hùng Kiệt mà tôi có học chung với anh hai của Kiệt thời tiểu học Nam tỉnh Ly Bất ngờ chị Tuyết mới nhớ ra rằng chị là người hàng xóm với mẹ của Kiệt ngày xưa và điện thoại ngay cho Kiệt đang trên đường I5 để đến Santa Ana, để cho Kiệt biết là phải gọi chị Tuyết bằng “cô” cho đúng “tình làng nghĩa xóm”. Chúng tôi đến đường Bolsa khoảng 14:00 chiều thứ bảy. Chúng tôi tìm đường đến nơi hẹn trước với em rể tôi là Dân tại tiệm phở Kim My. Ăn xong trưa anh chị Tuyết về nhà bà con anh Quan để tạm nghỉ, còn tôi quá giang em rể đưa về Aliso Viejo nghỉ ngơi để tối còn đi dự buổi Tiền Hạp Mặt lúc 19:00.

Tôn trọng giờ giấc là bản tính của tôi, đúng 19:00 là tôi đã đến chỗ hẹn. Tôi ngờ ngác tìm người quen trước cửa nhà hàng Seafood World. Vì đã 38 năm rời mái trường nên tôi chỉ nhớ rất ít những khuôn mặt thân thương, giờ đây ai cũng bạc mái đầu... lại càng khó cho tôi nhận ra người quen.

Tôi đành phải đi dạo 1 vòng... để thăm phố Việt nam. Sau 15 phút anh chị Tuyết mới lái xe đến. Anh chị đã cứu tôi đúng lúc. Nếu không gặp anh chị chắc tôi phải đợi lâu hơn nữa... dưới trời hơi nóng bức. Anh chị đưa tôi vào restaurant và giới thiệu vài người bạn quen như K. Công Thành, N. Ngọc Thạch, Ngọc Ánh và thầy Sâm. Vài phút sau Ngọc Thủy đến chào chị Tuyết. Chị giới thiệu Phúc với Thủy. Chúng tôi là bạn đồng môn năm lớp 10B1. Tay bắt mặt mừng. Mọi người ấy nấy đều nhanh tay chụp lấy những bức ảnh lưu niệm những phút giây đẹp ngắn ngủi này. Những bạn khác đến trễ như anh P. Trường Ân, N. Trọng Nghĩa (Pháp), anh Mả Diễm Sinh và chị Phương (Toronto), đều là bạn anh hai tôi, và nhiều bạn thế hệ trẻ hơn chúng tôi, 68-75 cũng đến dự đầy đủ. Sau bữa tiệc đơn giản, Ngọc Thủy giới thiệu mấy bài hát bằng tiếng Pháp, có lẽ để chào mừng dân Canada và Pháp sang dự đại hội chẳng. Tôi thích nhất là bản “chào mừng Sóc Trăng” do anh Cảnh ca. Ngọc Thủy dạy chúng tôi nhảy vũ điệu Lâm Thôn chứa đựng tình quê hương thân yêu này. Mà người ra sàn nhảy đầu tiên là anh Q. Hoàng Tuấn.

Buổi Tiễn Đại hội bắt đầu từ 19 giờ chiều cho đến 23 giờ tối. Thời gian không ít nhưng vẫn chưa đủ cho bầu không khí tươi vui, trẻ trung... hát, hò, ca nhạc Pháp, phát biểu ý kiến và hàn huyên tâm sự hoài không hết... Muốn ở mãi mà không chịu rời chân... Dù mấy lần nhà hàng buộc chúng tôi phải giải tán theo như lịch trình đã định.

Bởi có những người mấy mươi năm tưởng chừng đã mất, không ngờ gặp lại ở nơi đây. Họ tay bắt mặt mừng mà nước mắt rưng rưng dòng lệ cảm động đầy ý nghĩa *“trong cuộc dâu bể thăng trầm của quê hương, cuộc sống khốn khổ xứ người sau ngày biến cố của miền Nam. Nay ở xứ người xa xôi vạn dặm chúng ta vẫn còn có dịp gặp nhau...”*

Gần như hầu hết trong lòng mọi người tham dự buổi Tiễn Đại hội Hoàng Diệu đều có nhận xét chung: “Đây là một trong những buổi Tiễn Đại hội trang trọng, nồng đậm tình đồng hương, cùng lớp, cùng trường...”

Buổi tiệc tiễn hội ngộ rồi cũng phải tan và hẹn ngày mai ở Emerald Seafood restaurant lúc 11:00, ngày chính thức của đại hội.

Chúng tôi có mặt tại địa điểm lúc 11 giờ sáng, ngày 30 tháng 5 năm 2010. Đại hội sẽ bắt đầu từ 12 giờ trưa. Bãi đậu đông nghẹt xe, ít còn chỗ trống. Chưa đến phòng tiếp tân thì chúng tôi đã nghe rền vang giọng nói tiếng cười của bạn bè cũ, Thầy Cô cùng quan khách (thân hữu, Thầy Cô, và bạn bè cũ) đến tham dự. Mặc dù tôi không nhận ra rất nhiều người vì đã xa trường gần 40 năm...Tôi bàng hoàng xúc động khi vừa xuống xe nhìn hàng chữ “Ngày Hẹn Mặt Cựu Giáo Sư và Học Sinh Trung Học Hoàng Diệu 2010”. Tôi hội họp cùng đi vào với những người bạn đã hẹn trước như chị Tuyết anh Quan, anh Nguyễn Minh Dũng/vợ chồng chị Mai, Trần Bá Long và vợ chồng anh Mã Diễm Sinh.

Sau thủ tục ghi danh của Đại hội cựu giáo sư và học sinh Hoàng Diệu năm nay của trường, chúng tôi được ban tổ chức cho biết có trên dưới 170 người về dự Đại hội năm nay tại Nam Cali. Các nơi đến Santa Ana gồm có Thầy Cô, bạn bè cũ ở các tiểu bang nội địa nước Mỹ, Việt Nam, Sydney Úc, Montréal/Toronto Canada và Pháp...

Với sự sắp xếp khéo léo của ban tổ chức và người (MC) điều khiển chương trình, cho nên thời gian rất khít khao, chặt chẽ không thừa không thiếu cho ban tổ chức và quan khách cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Trong phòng Đại hội được trang hoàng lịch sự, trang trọng. Trên cao Biểu ngữ lớn Chào mừng Cựu Giáo sư, bạn hữu và thân hữu Hoàng Diệu 2010. Dưới khán đài khoảng 20 chiếc bàn tròn đầy người.

Trí nhớ người ta ví như cuốn sách có nhiều trang, nhưng không phải là một quyển sách đơn sơ mà những quá khứ càng xa là những trang giấy thường bị xoá nhoà bởi những trang mới. Cuốn sách ký ức con người lại quá dày đến nỗi khối óc phải tự chọn lựa để chỉ giữ lấy những trang đặc biệt hay cần thiết. Vì vậy mà gần nửa đời người, kỷ niệm hay hình ảnh ngôi trường

nhỏ bé có dăm ba phòng học với mái ngói nóng bức và một sân cỏ xơ xác có lẽ như đã lãng quên hay biến mất trong ký ức những người Trung Học HD nếu không có trang Web của trường và những buổi họp mặt như ngày hôm nay 30 tháng 5 năm 2010

Thành thật cảm ơn những vị đã thành lập nên trường Trung Học HD, một mái trường nghèo xa cách chốn phồn hoa đô hội nhưng nơi đó có những vị giáo sư nhiệt tình, trách nhiệm... không ngại đường xa, không chê trường nhỏ, tận tâm giáo dục học sinh với tâm hồn Việt Nam để chúng em có được ngày hôm nay. Hầu hết chúng em đều đã vượt qua trường đời gian khó để có thể trở về đây, dù trải qua bao nhiêu chông gai, dù mang bao nhiêu vết thương trong tim hay trên thân thể. Đã có những cánh chim lạc đàn hay ngã quỵ trên đường nhưng Thầy Cô ơi, đàn chim khi xưa còn đây vẫn nhớ trường, nhớ thầy cô, bạn bè nên đã trở về dù

cánh chim đã mỏi, hay đã già còm, yếu đuối hoặc gãy cánh trên cuộc đời gian truân.

Ồi chào ơi! Một rùng người Việt Nam! Tay bắt mắt mừng, cười nói vang cả nhà hàng! Từng góc một, từng bàn một, từng nhóm một họ đang tìm về kỷ niệm!! Họ đang nhận nhìn nhau để hòa chung một niềm vui vô tả! Tôi ngơ ngàng ngó quanh, không tìm thấy một người quen! Đang căng mắt ra và cố sử dụng khối óc với trí nhớ ngày một phai dần theo năm tháng hầu tìm ra một vài hình ảnh của cố nhân! Bỗng một bàn tay ai vịn nhẹ vào vai tôi: “Phúc con Năm Chánh phải không?” “Ồ! Chế Ngọc và anh Phong”. Rồi một cái bắt tay, một vòng ôm xiết chặt như không muốn rời nhau... Thế rồi dòng quá khứ như tuôn chảy, bao tâm sự vui buồn của hơn 40 năm lần lược khơi dậy... Chế Ngọc là chị của Trương Duy Bửu và cũng là hàng xóm của tôi. Chúng tôi ngồi ôn lại dĩ vãng, hỏi han hiện tại và hứa hẹn tương lai như quên đi thời gian và không gian. Cứ như thế tôi gặp lại rất nhiều bạn cùng xứ, và cả bạn mới quen, bạn hàn vi cùng quê... Nhất là tôi cũng gặp lại người cô ruột – cô Trịnh Kim Liên đã xa bằng 40 năm qua và đây là lần đầu tiên gặp lại cô. Ôi hạnh phúc nào bằng, một hạnh phúc mà tôi tưởng chừng đã đánh mất từ lâu... Còn rất nhiều người tôi chưa được nói chuyện, mà tôi nghĩ nếu có thì giờ ngồi nhắc lại kỷ niệm có lẽ chúng tôi sẽ nhận ra vì toàn là người Sóc Trăng! Dù không là người Sóc Trăng thì cũng là những dâu hiền, rể quý của Sóc Trăng! Tôi nghe rạt rào niềm thương mến... Tình đồng hương đã thấm sâu vào da thịt tôi từ lúc nào! Khi trở về Montréal tôi nghe vương vấn và hối tiếc vì chưa làm quen được hết người Sóc Trăng, dù Ban tổ chức đã tổ ra rất tề nhị và đầy kinh nghiệm khi tổ chức thêm hai ngày tiền và hậu Đại hội! Nhưng tôi vẫn còn thấy thiếu, vì chưa đủ thì giờ để nhận ra nhau...

Đại hội ngoài ăn uống no, ngon miệng, hưởng được không khí tươi vui, còn thưởng thức thỏa thích những màn văn nghệ thật phong phú, dồi dào và đặc sắc.

Buổi lễ có những MC tài ba, Ngọc Thủy và anh Ân, ăn nói lưu loát, đôi lúc pha trò dí dỏm...Thầy Cảnh Xuân, tuy có tuổi nhưng giọng nói còn rất khỏe làm buổi họp nhất là lúc bầu “ban chấp hành mới” rất sống động và cởi mở.

Có quá nhiều quà lưu niệm rút thăm vào giờ chót. Vào đóng tiền, mỗi người đã được dán 1 badge tên mình vào áo. Nói thế có nghĩa là đã công nhận khả năng tổ chức và tài điều hành của Trưởng Ban Tổ Chức, anh Kim Long, Ngọc Thủy, Thành, anh Ân, anh Phong và Hồng Nhan. Bái phục! Bái phục!

Một niềm xúc động nữa mà tôi nghĩ trong suốt cuộc đời còn lại của mình khó phai mờ trong tâm trí: Đó là Thầy Cô! Với tuổi ngày càng cao sức càng yếu

mà cố gắng đến đây để chung vui với chúng tôi! Nhất là thầy Cảnh Xuân và thầy Phan.

Gặp lại Thầy Cô: thầy Xuân, thầy Phan, cô Cúc, thầy Lục...quá khứ lại hiện về với tiết Toán, Lý, Hoá, Sinh, Nhạc...với buồn vui của tuổi học trò... với ngây ngô của thời cấp sách! Bao năm xa cách, với bão tố cuộc đời, với thăng trầm trong cuộc sống...giờ đây tôi còn được gặp Thầy, gặp Cô, được nhìn thấy Thầy Cô khỏe mạnh, tôi chỉ biết cảm ơn Trời Phật và Thượng Đế đã cho tôi cái điểm phúc này!? Bất chợt trong tôi muốn ôm chầm lấy Thầy Cô để thốt lên hai chữ “Cảm ơn” cảm ơn Thầy Cô đã dạy dỗ chúng em, rèn luyện chúng em có được ngày hôm nay! Hạnh phúc trong tầm tay tôi lại liên tưởng đến những Thầy Cô khác: Cô Mười, thầy Bình, thầy Lân, thầy Nhiều và thầy Thiếp... của tôi đâu? Thầy Cô giờ ở phương trời nào? Có còn khỏe mạnh chẳng? Tôi nghe se thắt cả cổ lòng, chỉ biết nguyện cầu cho Thầy Cô tôi được an vui, có nhiều sức khỏe và trọn đời hạnh phúc.Tôi nhớ lại bài thơ tự đâu đấy:

*“Khi sống dưới mái trường ấy, Thầy Cô mến yêu cho tôi bao điều hay.
Áo trắng thấp thoáng bay, ghế đá dưới tàn cây, qua từng ngày chờ tôi đến đây.
Nghe chiếc lá rơi nhẹ lướt, dòng sông tuổi thơ trôi đi chẳng dừng lại.
Nuối tiếc những tháng năm gần bó suốt với nhau, vượt qua nghìn trùng gian khó”.*

Và khi tôi lớn đến lúc thế giới nhiều đổi thay, sẽ không quên bao năm yên vui thời thơ ngây. Bạn bè nơi phương xa xin nghe lời thầy cô khuyên răn ta lẽ đời:

“Làm người không nên chìm trong dối gian!”

Bạn ơi xin hãy nhớ lấy tiếng nói thầy cô khi ta lớn khôn:

“Cố gắng sống có ích cho ngày mai”.

Cuộc đời luôn luôn đẹp tươi cho những ai thành người để thầy cô hé nở nụ cười.

Mọi người tham dự Đại hội cựu học sinh Hoàng Diệu năm nay, gần như hưởng được không khí thật nồng ấm của tình đồng môn nghĩa thầy trò. Và tất cả mọi người dự Đại hội ra về trên tay đều có cuốn Đặc San Hoàng Diệu, do ban tổ chức trân trọng tặng (ủng hộ 10\$ cho mỗi tập).

Cuộc vui nào cũng tàn, có hợp thì có tan! Chúng tôi bùi ngùi nhìn nhau mắt ươn ướt nói lời chia tay, chúng tôi vội vã chụp những bức hình lưu niệm dù biết rằng “nhân sắc đã tàn phai” nhưng cũng cố lưu lại những hình ảnh thân

thương, tìm về quá khứ vàng son để vui về yêu đời, hầu sống nốt quãng đời còn lại...

Một lần nữa tôi cảm ơn Ban tổ chức đã vất vả rất nhiều để tạo điều kiện cho chúng tôi có cuộc hội ngộ đầy thú vị và xúc động này. Nó để lại trong tôi một dấu ấn khó phai mờ! Hy vọng trong tương lai sẽ có nhiều cuộc gặp gỡ nữa để cuộc đời này còn có chút hương hoa!...

Hậu Đại hội được tiếp tục ở tư thất cô Ngọc Ánh & thầy Sâm trên đường đi Las Vegas. Vì đường xá xa xôi tôi không tham dự được buổi hậu đại hội, nên tôi nhận lời mời của anh Ân đến “tệ xá” của anh cùng vợ chồng anh Sinh để tiếp tục “nhậu”.

Dù bất cứ nơi đâu, những nơi tôi đã đi qua đều có nét đặc thù của nó. Trong mọi khía cạnh và nhiều mặt: đẹp, thô thiển, sắc thái, giàu, nghèo, sang, hèn... Những thứ đó, đều do cảm nhận của mỗi người.

Chiều về được anh Ân mời về “tệ xá” để tiếp tục “nhậu” cùng vợ chồng anh Sinh ở Vista, gần San Diego. Trời chiều đã dịu cơn nóng bức, bạn bè có được một bữa ăn với nhiều “món nhậu” hợp khẩu, ngon lành. Anh Ân cho chúng tôi nếm món rượu đỏ do chính bà cụ làm. Trong đó tôi tâm đắc nhất là món dê, gà xé phai và nộm với bánh mì dòn. Ngoài ra còn có hai ba loại trái cây như dưa hấu và mít ta! Cảm ơn anh chị Ân và các đầu bếp fast food ở khu Bolsa.

Ngày hôm sau chúng tôi đi dạo 1 vòng khu Phước Lộc Thọ để mua ít quà kỷ niệm để đem về Canada. Đây là lần thứ 5 tôi trở lại khu Phước Lộc Thọ, quan cảnh chợ thê thảm hơn lần cuối tôi ghé thăm năm 2001 rất nhiều. Người thưa thớt hơn và tiệm đóng cửa khá nhiều. Chứng tỏ nền kinh tế khó khăn đã gây ảnh hưởng nặng với người tiêu thụ hàng. Như hẹn trước Trần Bá Long đến đón tôi và em rể đi Santa Monica để tham quan và... “nhậu” tiếp ở bãi biển... cho đến chiều thì chúng tôi chia tay và hẹn kỳ họp mặt năm tới...

Thứ ba, tôi lên máy bay đến Fort Worth và Austin để thăm Thu Hương (lớn) và Trần Đình Phú. Vừa bước chân xuống phi trường Dallas là tôi đã cảm nhận được sự nóng bức của trời Texas, 92 độ F (38 độ C). Những ngày ở Fort Worth Thu Hương và anh Viết lo lắng cho chúng tôi rất chu đáo. Nhà cửa và đời sống ở Fort Worth nói riêng và Texas nói chung khá rẻ so với Cali. Ngày hôm sau anh Viết đưa chúng tôi đến gặp Phú nơi làm việc của Phú

ở Nova Body shop đường Lamar. Tay bắt mặt mừng. Phú giới thiệu anh vợ và nhân viên rồi đi một vòng quan sát cái shop. Phú đưa chúng tôi về “tê xá” cách đó 8 miles. Theo tôi Texas là đất rộng người thưa. Đất nhà nào cũng to rộng từ 1 cho đến 4 mẫu (30,000 sq-ft cho mỗi mẫu đất). Phú đưa chúng tôi đến viếng thăm nhà ông bố vợ - có hồ nuôi cá Nhật, nuôi gà, heo và bò, hàng trúc xinh xinh nghiêng bóng, cây sen và vài cây bông sún, rất nhiều rau và hoa quả và hái cho chúng tôi 2 túi mận (plums) để đem về ăn dọc đường. Đang ngồi để biên vài đôi dòng về chuyến đi này tôi vẫn còn ăn vài trái mận cuối cùng của Phú đem về từ Texas... Sau đó Phú đưa tất cả chúng tôi về nhà anh, trong khi chị Hiền, bà xã anh cũng vừa sửa soạn xong buổi ăn trưa với mấy món lẩu hấp dẫn. Với thời tiết nóng bức của Austin, chúng tôi uống vài chai bia Shiner. Sau đó Phú đưa chúng tôi đi dạo phố Austin, thăm Capitol và down town center. Trước khi chia tay Phú còn đưa chúng tôi đi dạo bờ hồ, mà tôi quên băng cái tên, để uống café thay tiệc chia tay và trò chuyện trước khi lái xe về lại Forth Worth lúc 18:30 chiều.

Anh Viết nghỉ làm thêm ngày hôm sau để đưa chúng tôi đi tham quan Stockyard Exchange, phố cổ Fort Worth và Gaylord Resort ở gần phi trường Dallas/Fort Worth. Chiều đến Thu Hương đãi tôi 1 bữa cơm tối cuối cùng với “bún nước lèo” thật quê hương và ngon miệng để tôi nhớ mãi về tình bạn này. Ngày cuối ở Fort Worth Thu Hương đưa tôi đi mua sắm vài món đồ vật cho bà xã trước khi lên máy bay trực chỉ Montréal lúc 12:00 trưa cùng ngày.

Cuộc họp mặt đã qua, những gì còn lại sẽ là những tình túy trong tâm thức mỗi người. Ký ức chúng ta đã quá đầy, vì vậy chỉ chọn lọc những gì đáng nhớ và bỏ qua những gì đáng quên để chuẩn bị tốt đẹp cho hội ngộ lần sau. Hy vọng những cánh chim hôm nay sẽ trở về đông đủ và còn rũ theo nhiều cánh én mùa xuân nữa vì thời gian dù trôi đi, nhưng tình cảm của người THHD vẫn tồn tại cũng như mái trường THHD sẽ mãi mãi phát triển hết thế hệ này đến thế hệ khác để đào tạo những người con Việt-Nam tài đức sẵn sàng phục vụ quê hương, xã hội và luôn kính yêu thầy cô, các bậc anh chị cũng như thương mến bè bạn và các đàn em.

Vì trong thực tế Hoàng Diệu chỉ còn hiện hữu trong tâm tưởng nên tôi càng quý, cố gắng giữ gìn và sẽ giữ trang ký ức, ôn lại luôn luôn để được gần gũi cho tới những ngày cuối của cuộc đời.

Cầu mong cho tôi vẫn còn trí nhớ tốt để còn được sống với dĩ vãng. Tôi vẫn còn quê hương thân tiên thuở xưa. Tôi vẫn còn Sóc Trăng nên thơ ngày cũ. Tôi đã trải dài tâm tư:

“Hạnh phúc cho tôi và cho ai đó được đến Bắc Mỹ, đặt chân lên mảnh đất xinh đẹp và an bình. Hết sức cảm kích nước Mỹ và cảm ơn quý vị hiện diện, cùng các bạn tôi, đã cho tôi được gặp những người bạn tốt, sống những ngày tuyệt vời nơi đây.”

Nguyễn ôm giữ mãi ký ức đẹp trong tim mình. Những ngày đẹp và đầm ấm tình đồng hương, cùng mái trường Hoàng Diệu. Phút chia tay hãy xích lại gần nhau, bạn bè ơi không thể nói thành lời, thầy cô ơi hãy giữ mãi nụ cười....

Nguyễn Hồng Phúc

(HD67-72, Taberd Saigon 72-73)

Edited by Nguyễn Thị Tuyết